כל הזבחים פרק ראשון זבחים יד.

מסורת הש"ס

(א) [לקמן מג. מו: סנהדרין נ.], (ב) [לקמן מא.], [סוכה מח ט.], (ג) [לקמן מז: נט. עיי"ש], (ד) [לקמן מז: נט. עיי"ש ב. יומא מד:], (ה) לקמן ע"ב. מנחות יג., (ו) יומא מט., (ז) ירושלמי יומא פ"ה ה"א., (ח) ויקרא ד., (ט) עי' לקמן כד: תוד"ה בדבר, מ"ש דלא נהירא. צ"ק., (י) ע' רש"ק וז"מ., וע"ע בסה"ק. (כ) עי' לקמן נא תוד"ה תן בפה"ד:

הגהות הב"ח

(א) נב: פסיקתא הא לא מתיב: אימא כמתן: (ב) שם אמר רבי יוסף כו' מנינא מודה הוא לפקול וכו' אלא לשמו: (ד) שם אשכחן כ"ל יאות ר' נתמן: (ה) שם לי מצלא לשמו וכו' לשמו נמתי: (ו) רש"י ד"ה לחי לא וכו' כחטאות הפנימיות ולא דלישקול:

גליון הש"ם

[גמ"א ואבע"א הקישא הוא. עי' לקמן דף ג ע"ב]: רש"י ד"ה שא"א עכ"ל לקמן מא ע"ב תוס' ד"ה שקו: עכ"ל ד"ה שם: עכ"ל ד"ה שם ובי' אי בזריקה לחודיה. קיימ דכשיע פוסל בזריק לשם אחרים אבל בפיגול אינו פוסל אלא בחטאת עיי"ש לקמן לא לקעיר בתחר אבל לא בזריק בפיגול אחר. אבל לקמן דמה מילתי דשלא לשמן יזיים הא בשלא לשמן ניר כהי הוא דפוסל בזריק לשם שולה אח"כ פרכינן מה לקבל שפיכתם מזריקה לחודה. אח"ז מלאחר זמן שמעמד מה בלי"ן ותיגולא אינו מונן ע"ש: ד"ה הנהיה וכו' הייני משבחת לה בפסולים אם יחיו לא יעלו. עי' לקמן מז ע"א תוס' ד"ה בכם ומנחות נז ע"ב תוס' ד"ה בכם:

מוסף רש"י

שלישי. אם אכל יאכל מבפנים אמ' בשלמים כיון הפליש, ומוקי ליה מנא לקמן מחחבה בשמת עבודה לאכול מזבחו כיון הפליש המבוא מבחוי: זה חוץ לזמנו. דשלחי חוץ לזמן אכילת שלמים פיגול. דכתיב בשמיה דקדא מעל יהיה קרא ומיתה היא לגרות חוץ לאכילה, ומבחבת לאחמשבת חוץ לחקומי מוקמינן לה ולא אחמשבת אחר אפילו כגון לבסוף דמי בל הכלפה לו ע"מ לעבדנו בשם הפסולין, דאמר לאוץ לזמנו קמרבי בלאי קרא ויהון לאחילה דמי לאוץ לזמן (ריבה) בין האולם ולמזבח בה. שהוא מערבו של מזבח ועלגר שיהא חלק לפנים של עזרה, אבל מזבחו אל מזבח לגר אחר נקרא שנו בנוסח לעזרה לא מבפנים לפני חלק לפנים אל מזבח ד"ה אמה (עד) (עיר) לגד המזבח מקום דרישת הבהנים (לקמן ב). קדושת היכל ואולם חדא היא. וכל מבילים הלחמורים בהיכל לא היה עניד לה אולם מיעבד אבל מיעבד [עפי' עיר"ובין כ.] לאמוריה. המתנים לבנים מה שהיא לוחם לו בשמת הבדשה (יומא מ:) ויזרקו הבהנים מידם. מיהם של שחיטים שהם זרים שמזרי וקבלי הדם מיד הכהן המקבל ומוליכים אל המזבח. יומא מט.:

שינויי נוסחאות

א) ר"ח אין חייבין עליו משום (ריבא ור"ר) וכ"ה לקמן בשמוך וכדף מג ב. ועיה אלינה בדרי כר' מנינא להלן המיתה ריש לפסול ובן מוכ כרת אין בי: ב) ר"ל דלא: ג) מיכת ר"ל בתחלת ומ' יג: ד) מיכת ר' ונ' אחת. אבל בדיי ר' ונ' אחת. וכן בפרי"ד (רשם קמ"ל דלהבי), וכ"כ כה"ל אלא שם ליתת המתנן להבי וכו' עד הסיקנא: ה) שאי אפשר לבטלה כל"ל (ר"ש"מ, וכ"ה בתוי"ט ופרי"ד): ה) סבר ר'

עין משפט נר מצוה

עין א מי' ס"ע מהל' ביאת מקדש הלכה ג' ב והלכה כו' ופ"ח מהלכות פסה"מ הלכה ט מ מגן לאין שם:

עין ב מי' ס"ע מהל' ביאת מקדש הלכה עו' ופ"ב הלכה ז' מגן לאין שם:

תורה אור השלם

1. וְלֻקַּח הַכֹּהֵן מִדַּם הַחַטָּאת בְּאֶצְבָּעוֹ וְנָתַן עַל קַרְנוֹת מִזְבַּח הָעֹלָה וְאֶת כָּל דָּמָהּ יִשְׁפֹּךְ אֶל יְסוֹד הַמִּזְבֵּחַ: ויקרא ד, לד
2. וְשָׁחֲטוּ הַפֶּסַח וְזָרְקוּ הַכֹּהֲנִים מִיָּדָם וְהַלְּוִיִּם מַפְשִׁיטִים: דה"ב לה, יא

ליקוטים

קדושת היכל ואולם חדא היא. לא לענין קדושה הוא אומר כן, שהרי מפשנה שלישה במסכת כלים (פ"א מ"ט) עשר קדושות בירושלים זו למעלה מזו ונכללו ביניהם בין האולם והמזבח מקודש הימנו שאין בעלי מום ופרועי ראש נכנסים לשם היכל מקודש ממנו שאין שתויי יין נכנסים לשם, אלא לומר שכל עבודות הבשרות בהיכל כשרות באולם, ומאחר שיצינן ב.) קדושת **היכל ואולם חדא היא.** ונפקא מינה לענין בדיבין, דאם תשב בהלוך הבדיבין אי היכל ואולם הוא קדושה היא אין המחשבה מועלת אלא מפתח אולם ולחוץ שהרי יכול להניח השלחן אצל פתח האולם ואמרינן בפרק קמא דבכורים בהולכה דאשור לבטלה אין המחשבה פוסלת. ועוד נפקא מינה להא דאמרינן בהקומץ רבה הנכנס להיכל שלא בשעת עבודה פוסג את הארבעים, ולענין פורשין בין האולם ולמזבח בראיתא בפ' שניה בקלה. (תוס' בה"מ"ס פרוש"ן ב.)

שטמה מקובצת

להבי לא בתיב ובבל בו'. תו"ס ומיסלן ס"ד לומר דלמטוב ובבל דלשמה שלקח, וכמ"ל מדבר (לקמן) (לעיל) (דף ה.) לומר שהמקבלה לשם מצוה הגם דקבלה שעיה לפון (לקמן דף מז:). ר"ל דס"ק לכתיב בתחי יבבל עם ולקח: מודה רבי שמעון בר. פרש"י דלא לחדא מדה. דקסה דלמחרון לקמן (דף מב.) שלמים שבאמצע בהיכל כשרים וכי' מפוס שלא יהא עיכל מחוי מן הפיקר ולא מבלגע מבוס דלא מחוי לחדא מדה מחרש. ועוד דמחרון כתם מיכד מדה מבחרת. דבי מתקים רבי. מתמא בר' אחרים לומר